

SPOLUŽNOST PRO OČISTU
TRTASÍKA V OČIÍCH SVĚTOVÉ
VEŘEJNOSTI

Plantážník

3.

PONDĚLÍ 9.5.1983

ZPRAVODAJ VYDAVANÝ K OSVĚTĚ
TRPASLIKAŘSKÉHO HNUTÍ

Vydávají:
Belmondo
Sam
Vrba

PLANTÁŽNÍK 3.

VYDANÝ DNE 9.5.1983
PŘI PŘÍLEŽITOSTI VĚDECKÉ
EXPEDICE WELT TRIANGL 83 KONANÉ
JAKO CESTA KOLEM SVĚTA

**ZPRAVODAJ SPOLEČNOSTI PRO
OČISTĚNÍ TRPASLÍKA V OČÍCH
SVĚTOVÉ VEŘEJNOSTI představované**

YETTI KLUB ♥

• Welt triangl 83 •

Na třetí den

Za desítek minut pár
hotova je CESTA KOLEM SVĚTA
řekneme si už jenom ZDAR
zůstane nedoručena věta ...

POUČENÍ:

Nejméně černou mysl v duši
zasmějme se při loučení
vždyť každý z nás tuší
Trojúhelníků není tohle končení!
Takže zase za rok !!!

3.den
PONDĚLÍ

Kamarádi !

Z daleka : z blízka -
máme na vás prosbu !!!
Upozorňujte nás na výskyt
trpaslíků v zahradách ať
už u vás doma nebo někde
kam zavítáte třeba na vandru !

Děk a

Ahoj !!!

Úvodní Součtení

Asi by se mělo na tenhle úvod ještě před loučením s expedicí vymyslet něco moc hezkýho a velikýho - jenže myšlenky bloudí úplně jinam a mozek spíš vnímá spousty maličkostí vnímané jako celek. Asi je to tak správně. I my jsme se pokusili udělat celý Welt triangel jakousoubor vzájemně se doplňujících zážitků. Expedice skončí, ale Yetti klub, Vys. učení trpaslíkářské a Akademie trpaslíkářských umění nekončí.

My se vám zase ozveme s tím co chystáme.

Ještě JAK VZNIKLA CESTA KOLEM SVĚTA

Hned po loňské expedici Základný Brněnský trojúhelník se začalo přemýšlet co v roce 1983. Až nám pomohl někdo od koho bychom to nečekali - Brněnský večerník.

Tak se koukám na titulky a čtu CESTA KOLEM SVĚTA. Pod tím byl článek o lodní dopravě na rybníku Svět. A tak to bylo hotovo - pak vznikl nápad se Světovým trojúhelníkem - úvodní povídka a začal se vytvářet program. A došlo to všechno až sem na závěr expedice. Širší výzkumnou a badatelskou základnu jsme vytvořili spojením s trpaslíkářským hnutím - což bylo vlastně vývojovou nutností a skutečně vynikajícím tahem.

TONES NA EXPEDICI

Co k programu dnešního dne dodat ?

CESTU KOLEM SVĚTA máte za sebou a tak zbude jen potřepávání rukama, loučení a většinou zpáteční cesta zpět s námi do Brna. Pojedeme z Třeboně do Veselí nad Lužnicí, odtud do Jihlavy a už jen zbylých 104 km do Brna.

A ZITRA

Zítřejší den nás probudí všedností. Ráno si zase zanádáme na vstávání, dopravu, školu či zaměstnání a hlavou se nám budou pořád ještě motat toulavé myšlenky.

Nechme je tam svému osudu a nenadávejme na všední den - vždyť on za nic nemůže. Zase za pár dnů si sbalíme věci a vyrázíme.

ZPRAVA Z REDAKCE

Všem kamarádům a kamarádkám ještě jednou oznamujeme, že náš zpravodaj

P L A N T Á Ž N Í K

bude vycházet takřka pravidelně - jednou za dva měsíce.

Jestliže nám chcete moc pomoci - napište nám nebo dejte vyvolaný film s hezkýma fotkama na další zpracování protože plánujeme psané zprávy doplňovat fotodokumentací přímo v našem zpravodaji.

Dík a brzo zase ahoy !

VANDROVALI VANDROVNÍCI aneb "Toho bohda nebude, aby český tramp do přírody nevyjel"

O tom, že dnes je nás spousta, kteří jezdíme ven, všichni víte. a mnozí určitě vědí, že tramping, neboli nynější "ježdění na vandr", vznikl u nás už v dávných dobách, pokud se to tak dá říci o době mezi oběma světovými válkami/to poslední slovo je ale nehezké, že/. Tehdy mnoho mladých lidí, kteří zřejmě hledali na světě něco lepšího, než jim mohla dát neklidná dvacátá a třicátá léta, začalo jezdit ven, do přírody. Po první světové vyjíždět první skupinky otrlých trampů. Se stany, často jen pod širák. Později vznikají na oblíbených tábořištích chaty a jsou zakládány první trampské osady. Osady brzy začaly rozvíjet bohatou činnost, hlavně se rozvíjejí trampské hudební soubory, a co je zajímavé, osady se zabývaly ve značné míře sportem. Proč ale připomínám to, co je všeobecně známé?

Napřed malé odbočení. V současné době vychází v časopise "Mladý svět" vandrácká rubrika "Táborový oheň". Něco podobného samozřejmě existovalo i ve 30. letech, v době velkého rozmachu trampingu. V té době vycházel týdeník "Romány do kapsy", zkráceně "Rodokaps", ve kterém vycházely dobrodružné romány, povětšinou z Dalekého západu, kde, jak to obvykle bývá, dobro zvítězí nad zlem/ovšem, dle předsevzetí redakce, jen zákonnou cestou/. V tomto časopise byla rubrika s názvem "Do přírody" nebo také "Weekend". Tato rubrika, stará přes čtyřicet let, stojí i dnes za přečtení.

A jak vypadaly jednotlivé části tohoto čtyřicet let starého Táborového ohně? Tak tedy:

Co nového v osadách?

V této části rubriky se uveřejňovaly zprávy a oznámení o činnosti osad, o uskutečněných akcích či o akcích připravovaných. Několik zpráv příkladem:

JACK LONDON CLUB konal řádnou valnou hromadu, na které zhodnotil dosavadní bohatou činnost a učinil rozvrh další práce. Zvolení funkcionáři: Předsedou Rudolf Noha, Místopředsedou Jan Hovorka, jednatelem Josef Válek, pokladníkem J.B. Vajnér, kromě ostatních členů výboru. Korespondenci zasílejte na adresu: Josef Válek, restaurace "U Vítě", Praha II, Biskupská ulice.

OSADA TULÁCI, Brno, vyhrála v odbíjené zápasy: Vichr 1:2, Kamarádi Oku 2, v kopané jsme prohráli 6:3. Zdravíme osady Český lev, Peřeje, Kamarádi, Vichr, Odolí oddechu, Pavouky a Černá pole. - Adresa jednatele V. Krása, Brno, Antonínská 22a.

TULÁCI SAVANY hlásí: Dne 5. října jsme pořádali mistrovství Prahy pěv. sborů v Nár. domě na Král. Vinohradech. Podnik vzbudil zájem takového počtu návštěvníků, že při otevření sálu stála řada lidí až za chrám sv. Ludmily. Sál pojal 1500 osob, takže 2000 návštěvníků bylo nuceno se vrátit. - Konečné pořadí souborů: 1. Kamarádi z Kolína, 2. Peřeje, 3. Bílý obláček, 4. Grang, 5. Klíčava, 6. Kyšáci, 7. Veselé mládí, 8. Jižní kříž, 9. Čtyřlístek. - Vítěz, Kamarádi z Kolína, zazpívá své vítězné písně na desky Ultrafon.

OS. ZLATÁ PĚTKA, Pelhřimov. Šerif osady J. Soukup tlumočí pozdravy všem kamarádům trampům i všem členům Rodokapsu.

Adresář českých a moravských osad.

Vycházel v VI. ročníku časopisu. Každá osada měla tehdy napsat do redakce název, místo, rok vzniku, adresu šerifa/předsedy/, adresu jednatele. Měl tak vzniknout úplný seznam trampských osad. Zatím

jsm ještě nevypátral, zda se to podařilo. A teď pár adres několika osad:

Osada Far West, Sušice.

Založena v r. 1940. Předseda: Vladimír Němec, Sušice, Jungmannova 26
Jednatel: Jaroslav Hromádka, Sušice, Tyršova 113.

OSADA S.O. TULÁCI, Brno. Stanové - bez stálého sídla. Založena v r. 1937. Předseda: Miroslav Štastný, Brno, Soudní 9. Jednatel: Míla Pracl
Brno - Netvořice, Ve vrbě 29.

OSADA T.C. UDOLÍ PEŘEJÍ, Praha. Senohraby. Založena v r. 1930. Předseda: J. Houdek, Praha IV., Loretská 23. Jednatel: Vl. Slálek, Praha III. Vlašská 15.

OS. PRÁCHEŇSTÍ TULÁCI, Horažďovice. Týnec n. Otavou, p. Horažďovice. Založena v r. 1939. Předseda: František Vach, Horažďovice, Prácheňská 305. Jednatel: rovněž Fr. Vach.

Výzvy a soutěže.

Většinou šlo o akce pořádané redakcí časopisu či nejvýznamnějšími osadami. Jednalo se například o fotosoutěž, soutěž o ceny "Jak chránit chaty proti vloupání 7"/I. cenu v částce K 500,- v hotovosti získal ing. Lad. Milinovský, Praha XVI, Fibichova 18./Zajímavou výzvou byla výzva z č. 181

KAMARÁDI !

Zúčastněte se všichni naší nové ankety :

Změníme všechna cizí jména trampských osad na naše česká ???

Napište nám, rádi vaše názory uveřejníme a dobré odměníme !

Z galerie trampských sborů

Zde, jak napovídá název, vycházely články o trampských souborech, o významných skladatelích tehdejší trampské hudby nebo také zprávy o pěveckých soutěžích. K nejznámějším trampským skupinám tehdy patřili například Tuláci savany z Prahy, Kamarádi z Kolína, Zelená sedma z Brna, Lišáci, Westmani, Settleři, Peřej či Trpaslíci.

Dobrodružství Joe Drna

Velká oblibu jistě dosáhl i kreslený seriál s příhodami veselého, ale trochu smolařského trampa Joe Drna. Uveřejněný obrázek patří do seriálu z č. 288/ostatní obrázky seriálu najdete dle čísel v dalších dnešních výtiscích Plantážníka/.

DOBRODRUŽSTVÍ JOE DRNA 10

POLE VKY SPOLK MŮU JEDNŮM TANEH,
DO PRČEJŮ KOUŠE, ZARÉ BLAHEH.
JE TAK V JEJICH ZÁSORACH SI RADI,
JSTE PROMILOU MU KAMARÁD.

Kromě těchto pravidelných rubrik vycházela další oznámení, články, reportáže i fotografie s rozličnými jinými náměty, hlavně též příspěvky od čtenářů. Například o tom, zda mají vandrovat i děvčata a také o tom, že není "tramp jako tramp"/což si myslím, že platí do dnes/, píše K. Č. v článku

Děvčátka - kamarádky !

Tento článkuček je určen vám a navazuje na sérii článků, které byly v našem časopise již uveřejněny.

Bylo již napsáno hodně řádků našimi kamarádky o tom, zda je vhodné, aby děvčata jezdila na tramp či nikoli. Více příspěvků bylo pro nežli proti.

Přicházím proto dnes i já se svou trochou do mlýna. Proč by děvčata nemohla jezdit ven? Není přece proti tomu námitek. A pak jistě naše milé kamarádky by ani nešly na to, jaké názory na tramping děvčat má redaktor této rubriky. Ale i já jsem pro, ale ne pro takový tramping, jaký právě chci popsat.

V neděli 8. června jel jsem kolem 21. hodiny el. drahou z konečné stanice v Bráníku. Ve voze byla skupinka trampů, a to tří hochů a dvou asi 17letých děvčat. Kamarádky, styděly byste se jistě všechny za tato děvčata, které si říkají trampky. Jestliže takové dívky bych měl nazvat kamarádkami, použil bych raději přílehavějšího názvu pro ně i pro jejich partnery též.

Lituji, že jsem nepoznal, z které osady tyto lidé byli. Vlajky ani jiných odznaků neměli.

Pak se divíme, jak velká část obecnostva na nás na všechny nahlíží, když takoví jedinci nás reprezentují. Myslí-li, že je to nutné být na trampu tak sprostými a vést tak hnusné řeči, aby to jiný slyšel, proč si to nenechají do osad? Nejsem žádný mravokárce ani mrzout a mám rád veselý kamarádkový život, který jsem poznal v četných osadách, ale myslím, že by trochu sebekázně a slušností, obzvláště na veřejnosti, neškodilo.

Končím, milé kamarádky, tím, že vás všichni na trampu rádi vidíme, ale ne takové jako ty dvě.

K.Č.

Že to trampové a tuláci neměli někdy lehké svědčí článek Vlčáka z osady Montana, který vyšel ve 181. čísle 24.11.1938. Bylo to v době těsně po mnichovském diktátu, kdy bylo těžko asi všem našim lidem. Ze všech článků ve "weekendové" rubrice Rodokapsu, které jsem zatím měl možnost číst, se mi právě Vlčákov dopis líbí nejvíce. Snad se na nás Vlčák z Montany nebude zlobit, když po 45 letech jeho dopis opět zveřejníme. Takže - to nejhezčí na konec nám píše "Tramp - Hraníčák"

Jsem starým tulákem a v posledních dvou letech také čtenářem dobrého kamaráda - Rodokapsu. Čtu vždy se zájmem oblíbenou rubriku Weekend. Již dávno jsem chtěl něco napsat, ale raději čtu, než píši. Dnes ale jsem vzal do ruky pero a byl bych rád, kdybych prostřednictvím Rodokapsu mohl promluvit ke kamarádům. Jsem už 8 let členem osady Montana. Dříve se naše osada jmenovala Far West a naším rájem byl sever Čech, Oharenské údolí, Cinvald, Dubice a mnoho jiných krásných koutů. Dnes jsme stanaři, jako většina severáků. Tramping na severu měl odlišný ráz do poklidného boudařského života na žihu. Byl ostřejší, ale myslím také kamarádštější. Ještě dnes, kdy dávno vychladly pistole brdských pistolníků, u nás, při tradič-

ním jarním potlachu u Macáka na Dubici, praskaly okenní tabulky a akordy kytar se mísily se štěkotem coltů. Všichni jsme bližší více za romantikou než za sportem a proto se na sever zapoznalo. A bylo tam hodně osad, které stojí za zmínku. V první řadě Yukon, Bludné duše z Bostonu, Colorado a mnoho významných průkopníků trampingu. Dvojici Flink a Ukecaný jistě zná hodně kamarádů ze středních i jižních Čech. Nebo A. L. Kim, Franta Nevada, Kulhavý námořník a celé řady jiných.

Teď nám zabrali naše loviště. Většina kamarádů byli havíři, kteří zůstali v německých dolech, aby měli chleba. To znamená vlastně konec českého trampingu na severu. By ale, kteří jsme tu zbyli, slibujeme, že si udržíme náš český ráz i tady na březích Oharky a věříme, že Rodokaps zůstane stále našim lovrým kamarádem. Severáci nezaniknou, protože jsou příliš tvrdí. Všem kamarádům v naší milované vlasti zasílá mohutné AHOJ

Vlčák z Montany

AT ZIJÍ TRPASLICI ?

Autobus Brno - Znojmo vás vyklopí na autobusovém nádraží ve Znojmě. Přijdete pak dál podél ušpiněných ostrávků s čísly na plechových tabulkách vzhůru, směrem k velké žlutošedé budově zhojeného nádraží. Minete jednu ulici, která ústí k autobusovému nádraží po vaší levé ruce, do druhé vejdete a budete stále pokračovat v chůzi nahoru, pryč od autobusového nádraží. Cestou minete berní úřad a motlitebnu protestantských církví. Na konci ulice projdete branou v nízké zídce z režného zdiva do protějšího parku. Není to však tak jednoduché, protože park a konec uličky od autobusového nádraží od sebe odděluje jiná ulice, která je jednou z nejrušnějších ve Znojmě. Po jejím šťastném překonání se tedy ocitnete v parku, kde vás určitě upoutá kamenná fontána s velikou měděnou rybou uprostřed. Parkem projdete napříč, trochu si vydechnete od smogu, kterého jste se cestou k parku nalokali, a budete pokračovat doprava, stále vzhůru parkem. Po pravé ruce minete dominantní budovu Národního domu, po levé ruce stánek s občerstvením. Před ním asfaltovou parkovou cestičku kříží další městská ulice. Zde se dáte doleva a dojdete na roh, kde ji kříží jiná ulice, jdoucí ze spodní části města do horní. Na protějším rohu spatříte modrobílý reklamní nápis Mototechna, na rohu vedle vás, na stěně žlutého jednopatrového domu, je zavěšena červená plechová tabule s bílým nápisem "Dolní česká", označující název ulice. Po ulici se tentokrát vydáte směrem dolů. Půjdete pomalým krokem a váš zrak se bude upírat na frontu domu nalevo.

Najednou ji uvidíte. Červená oprýskaná vrata, nad vraty číslo 23 a vedle vrat velké přízemní okno se zašlým červeným rámem. Trpaslíkářská svatyně!

Proč trpaslíkářská? Protože první, co okamžitě upoutá váš pohled bude velký, snad palmetrový trpaslík ze sédry, trpaslík s červenou čepičkou, zelenými kalhotkami a košíkem muchomárek, stojící v okně. Vele něj pak další, jen o pár centimetrů menší. A pak nás zahrnou další a další sédrové figurky; malí i velcí trpaslíci, čípi, pejskové, prasátka, kočky, sovy na knihách i bez knih a jiná pernatá i srstnatá zvíř. Na policích přímo proti vašim očím

stojí voják v bílém generálském kabátci, prostý voják od přecho-
ty, Švejk s půllitrem piva, Jeník a Mařenka spojení nápisem "Na-
še věrné milování", myslivec, fotbalista či mušketýr, zřejmě
D'Artagnan. Na bočních stěnách jsou zavěšeny reliéfní hlavičky
indiánů a za malým závěsem lze zahlédnout Madonky, čtrnáctiho
chlapečka /ze sádry/, velké červené mučomárky s bílými puntíky.
A mezi tím trpaslíci, trpaslíci, trpaslíci. Všem dominuje ta-
bulka s nápisem:

ZDE DOSTANETE KOUPIŤ
KAMENNOVÉ TRPASLÍKY
A VODNÍKY - ČÁPY
V KAŽDOU DENNÍ DOBU I V NEDELI

Co si v té chvíli pomyslíte? Na to si musí odpovédět každý
sám. Avšak je jisté, že každé dítě, jdoucí kolem okna, přitisk-
ne nosík a ručky na sklo, a s očkami vyvalenýma údivem řekne
"Jééé". A pokud mu to "uvědomělí" rodiče nedovolí a táhnou je
za ruku od okna pryč, ještě dlouho se otáčí, nehledě na to, že
určitě několikrát zakopne a vyslouží si tím pár lupanců na za-
deček.

A co dodat na závěr? Snad to, co řekl olomoucký písničkář
Karel Plíhal o své písničce "Trpaslík Ondřej". Karel se po otáz-
ce zamyslel, pohládl si rukou rozježené strniště na bradě a ře-
kl:

"No, ona ta písnička vlastně není o trpaslících. Ona je spíš
o něčem jiném, ale to bylo třeba na někoho hodit. A kdo je ma-
lej a bezbrannej?!"

NECHT PROMLUVÍ LEXIKON

TRAMPSKÉ HNUTÍ /angl./, hnutí vzniklé v ČSR po první svět. válce
z živelného odporu mládeže k měšťáckému řádu. Silně se rozšířilo
v 30. letech za hosp. krize a nezaměstnanosti. Únik z těžkého
městského prostředí do přírody, osad a chat byl odpovědí na kapi-
tal. racionalizaci a neradostný život. Souč. se však v t.h. proje-
vovaly i tendence úniku od přímého boje proti kapitalismu k faleš-
né romantice. Zásluhou komsonolu bylo t.h. přeměňováno v protika-
pital. hnutí pracující mládeže. První celoštátní trampský sraz
"slezina" se konal 21.-22. září 1931 za účasti 400 delegátů zástu-
pujících 10 000 trampů. Postavil se za boj pokrokové mládeže proti
kapitalistickému režimu. Hnutí bylo buržoasními policejními úřady
pronásledováno. V hnutí působili mj. K. Krejzl /Toulavý Kirko/,
E. Kubásek /Pranta Šerif/, G. Včelička.

Průruční slovník naučný, IV. díl, strana 532

Academia, Nakladatelství Československé akademie věd, Praha 1967

[VĚŤA]

Galapořad P. T. O. OZVĚNY

Jak probíhaly odpolední recitály Poutníků, Ozvěny, Stopy a Hop Tropu nevím neboť náš čas nadešel až večer. Přivítal nás zaplněný sál hlučící nedočkavostí. Něco po sedmé hodině večerní Poutníkovský konferencier Josef Prudil zahájil večer.

CHROUSTI nastoupili se svým bluegrassem. Jako snad vždy tahle muzika navodí atmosféru Saloonu z divokého západu. Mladá nadějná skupina.

BYSTŘINA hraje pořád stejně - Wabi Ryvola, Wabi Ryvola a aby byla nějaká změna tak skladba Romana Horkého ve stylu Wabi Ryvola - hudba, které si lidé jen tak nezáiská.

LOKÁTOŘI měli první "velké vystoupení večera, trampská hudba pro oči i srdce a při předávání svíce mezi diváky nás naplňovaly takřka obřadní pocity, ještě teď zní nezapomenutelné "... světýlko v temnotách ..."

POUTNÍCI v neúplné sestavě nezněli tím, čím si získali loňské portovní obecenstvo, moravská country tentokrát přišla zkrátka. Čekali jsme asi všichni víc !

UHLAK country kapela, které to má v Brně těžký, protože Poutníci jsou přece jen Poutníci. Zněli vlastně jako vždy - poctivé country, ale to je asi málo.

STOPA -trampský dvacetiletý "Olympik" hrál svou krásnou trampskou hudbu. Celej sál si zazpíval staré dobré "Mile".

HOP TROP byl jednoznačně vrcholem večera. Hrál tak uvolněně a s radostí, že strhl obecenstvo. V takovém velkém stylu jsem je ještě neviděl a věřím, že se pro ně letos zase Porta najde.

OZVĚNA která to všechno spískala hrála jak je jejím zvykem - hezky, líbivě /ale s chybami/ ... možná že ji slyšíme moc často.

CHRAPA z Chrudimě tu vlastně byla na vandru, ale zahrála
VĚDRO zahrálo country na závěr, ale to už byl sál na odchodu.

Škoda, že ten závěr byl tak uspěchaný. Rozhodně však letošní galapořad byl o hodně lepší než ten loňský - laťka je vysoko. Takže zase za rok v Líšni !!

Z HOLOMOCKÉHO ARCHÍVU KAMARÁDA LOTY

Řeknu to otevřeně: Nemám rád pana Vernea. Jaká jízlivá ironie
-Dva roky prázdnin

Český ráj? To bude asi někde u Plzně, ne ?!

Pánbůh zaplať, pane hostinský, my nemáme čím ...

Jsem ve svízelné situaci. Poradtec o dělat: Je známo, že samo-
chvála smrdí, ale jak si nelichotit, když dobré se chválí
samo!!!

Kdyby člověk věděl co ho na zemi čeká, nikdy by neslezl
ze stromu !!!

Přesýpací hodiny v mé hlavě hlasitě odbíjejí půlnoc. Proč bych si nevyhlásil bojový poplach s okamžitým vypočítáním dosud neznámým směrem. Tak, a už stojím za pul hodiny nastoupen před domem spolu s nikým jiným. Uděluji si poslední pokyny. Odstranuji drobné závady. Náhlada je výborná. Jsem sám sobě nejen starším velitelem, který dokáže v pravý čas povzbudit, ale je-li třeba, nesleví ani o píď. Nenápadně se přesunuji spící metropolí směrem na periferii. Ani ostřílení vrátní hotelu a hotýlku netuší, oč jde. Dokonale jsem je zmatl. A už je zde periferie. Flydnárna a les. Mrholí. Rákosí. Setkání s bažinou. Páchnoucí voda sahá až po prsa. A zdá se, že mne zahltí ta špína. Zatnu suby, jak už tolikrát v podobných případech a jdu. A jako zázrakem, dno začíná stoupat. Konečně. Revná puda pod nohama. Vycházím z bažiny. Neznatelně se chvěju. Zimou. Svítá. Vracím se první ranní tramvají - nevyspalý promáčený, ale šťastný. A náhle, z ničeho nic, dloubnu se kamarádsky do žebra. Víím, je to na první pohled málo, ale v některých okamžicích toto skromné gesto znamená velmi mnoho. Kamarádství, uctu, vyjádřenou bez zbytečných slova frází. Ano, jsem hrdý sám na sebe. A s touto myšlenkou spokojeně ulehám. Dnes si pospím. Je totiž neděle a mám dost času.

J A R O

Sněženky! Objevily se na ulici jako první předzvěst jara. Děti začínají chodit bez čepic, babičky pomalu odkládají teplé šátky, maminky chodí s rozepnutými kabáty. Po dlouhém zimním spánku se příroda potichoučku začíná probouzet.

Vlaštovky! První poslíčkové jara už jsou tu. Ulice ožijí jejich radostným a životadárným štěbetáním. Stavějí svá hnízdečka a jejich zobáčky se každou chvíli dotknou s obrovskou a nepředstíranou něhou, někdy lidem tolik vzdálenou.

Vůně! Každé jaro má stále stejné, a přece stále nové, okouzlující vůně. Sníh taje, slunce se nemilosrdně hlásí ke své vládě nad paní Zimou. Zlatý déšť na zahrádce vykvete během týdne. Udivuje svou zlatavou barvou, mnohdy kvetoucí ještě v bílém pozadí zbytků zimy.

Včelky! Dávají kvetoucím stromům možnost dalšího života. Vlastně nám lidem jenom dávají - plody, med a především krásu. Ani bez motýlů se nedá jaro představit. Rádi se honí, laškují spolu. Před očima nám roste život, divukrásná scéna, kterou nenatočí žádný člověk na světě, scéna, kterou umí dát jedině samo jaro, sám život. A život není nic jiného než příroda sama!

/Kathy/

Parkem po cestičce se procházel starý pán. Najednou se zarazil a vytáhnul z kapsy kapesník, horlivě cosi utíral s klopky kabátu. Potom zahrozil pěstí někam do větví nad svojí hlavu: "I ty, Brute".

Koukal jsem kdysi po jednom děvčeti. Kěl jsem přitom víc štěstí než rozumu. A to jsem měl toho štěstí jako když pšoukne vrabec...

Koukejte se lidí zlatí, co to vylezlo z těch patí. To je chasník, že mu není rovno. Vyvrátit svět, to je pro něj.....prkotina.

/Loto/

SVÍTÁNÍ

Užha se ještě choulí nad rybníkem
jak potrhane šaty divoženky
a stromy se zbavují nočních stínů
aby jejich obrysy mohly pozdravit nebe
růžové, oranžové, červené i zlaté
Hleď!

První paprsek slunce už pohladil tvé čelo
a políbil se s vodou, zemí i vzduchem
svítá ...

/Šuška/

KULIČKA

Kluci hráli kuličky
v tom jim jedna zůstala
nad čulkem ve vzduchu trčet
Ne, ona nechtěla jako ostatní
mít stejný osud
Zapadnout do díry a mlčet
Nevzdouřit se a zůstat dole
Ta kulička snad byla chytřejší
Jenže byla sama!
Oni vzali ji do dlaně
A byla jimi rozdupána

/Cly/

LAMPA

Lampa stojí v pokoji
nikoho se nebojí
Poslouchat však rozkazy
někdy se jí nedaří
někdy zhasne zcela sama
to žárovka a stará dáma
navydrží dnešní tempo
není zvyklá na svůj věk
na ten dnešní knítočet
možná že mu nestačí
druhé budou jinačí.

KAKTUS

Kroutí se, kroutí, tak jak její
vlasy
vyrůstá, rozkvétá do té svojí
krásy.

/Fumas/

STRACH

Jdem životem
jak cestou přes bažiny
třeba šlápne vedle cesty
a ucítíme i tam pevnou zem
nebo šlápne vedle jednou jen
a všechno navždy zmizí ...

/Belmondo/

PROČ

V létě šlapem bosýma nohama zem
/a snad jdem i slunci vstříc/
V zimě obujem kanady - a jdem
Proč? Dokážeš to říct?

/Šuška/

CO SI PŘEČTETE PŘÍŠTĚ

v čísle č. 4

Další aktualita a zprávy ze světa trampíkářského

Rozbor a líčení naší expedice VELT TRIANGLE 83

První část seriálu O ZEMI NA VÝCHODĚ

Velká až obrovská chvála i kritika trampské, country
a folkové hudby na základě poznatků ze Svojsic,
Porty, Vyškova a dalších akcí

Vyprávění o tom, co všechno jsme zažili a viděli
od května až do srpna

Povídání

Další problém /č.3/

TO VŠE VYJDE PRAVDĚPODOBNĚ AŽ V SRPNU 1983

DO TÉ DOBY

PLANTÁŽNÍK vyjde :

4.číslo - SRPEN 1983

5.číslo - ŘÍJEN 1983

6.číslo - PROSINEC 1983

Ahoj

NAŠE CESTA KOLEM SVĚTA

Welt triangl 83

Yetti klub

Třebon'

rybník
Svět

ZAČÁTEK
+ KONEC

Málokdo se může pochlubit tím, že absolvoval CESTU OKOLO CELEHO SVĚTA. Od dnešního dne jste mezi těmito šťastlivci i vy. Každopádně kdo může hrdě prohlásit, jako vy, že celou tuto pouť máte dokončenu v několika desítkách minut a to ještě pouze za pomoci svých nohou. Tím se s vámi kamarádi chceme rozloučit. Pokud se vám tu líbilo jsme rádi a říkáme jen to co na začátku expedice - je to hlavně vaše zásluha. Taktě na úplný závěr dík a

Ahoj

ZASE ZA ROK !!!

Flobert, Metelka, Fumas
Belwondo, Betelka, Šuška
Iva, Vítka, Sam

LOUČENÍ

A kluci mají vážný oči
a holky plný pláče
(a obojí je k smíchu)

[Šuška]

PIŠTE

PLANTAŽNÍKOVI

TAK UŽ SEM KOJEČNĚ NĚCO NĚCO NAPIŠTE!
TAKHLE TO VYPADÁ, JAKO BYSTE SI NEDOUJEDLI
NA JIC UDĚLAT SVŮJ NÁZOR ?

VIVA

A NEVÍŠ TY, TRPAKLIVU, CO MÁM PSAT, KOPK SE JOTHO
DRŽÍ NA NOHOU ?

A MÁHA ?

TU DRŽO POSLEH
S TATOU NEJAK
NA VANDR,
JE NERUŠENÍ
PROTIVNA A VŠEC.

MIMI

JENOM CHAP - JAK VÍDÍŠ -
A JHENUVU SE VÍRA.
14. LUTOPADU MI BUDE

ROK

JAKŽ TOJE HESLO

TAKY SE CHYSTÁH, VĚ
UŽ NEJAK VYRAŽÍH.
TAK AKŽ BUDE NĚCO
VELKÝHO TRPAČUČÍHO
TAK SE OKUČ

BYDLÍH IE SLATINE

TURANKA 34
2P, dv. č. 14.

Ally J. č. 10

MAMENT

JAK SE MI LÍBÍ PLANTAŽNÍK ?

UŽI

VE VÍRU DISCO

Pokaždé, když večerní hodiny dávají sbohem slunečnímu svitu a hlavy rodin zapínají televizní přijímače, aby si mohli v klidu vyposlechnout své zprávy ze světa, na rohu naší ulice, před vchodem s rozsvícenými se barevnými zářovkami, postává houf tancechtivých nedočkavců. Dychtivě se lepí na sklo výlohy a očekávají vytoužený okamžik, až se vespou do spoře osvětlené budovy, kde v úboru jako-by vystříženém z posledních módních zahraničních časopisů budou moci popustit uzdu své vášni.

Již kolikrát jsem se zvědavostí poslouchal tajuplný rachot, linoucí se z těchto míst až k nám, do třípatrového činžáku s popisným číslem jen o padesátku větším. Doufal jsem, že zvědavost brzy ukojí a prozíratelnost mi příležitost poskytne.

Jednoho večera, kdy rodičové byli zaneprázdnění pracovními povinnostmi /otec na služební cestě holdoval Kukulovickému vínu a matka už druhý týden se s rozkoší oddávala půvabům lázenských cukráren/, byla moje výchova ponechána v rukách neškodné babičky a já se rozhodl uskutečnit svůj tajný záměr.

Nejdřív se musel naučit hospodského obkročáka, je to moderní a všude se to tanče, děl prastrýc Archibald, když jsem se mu svěřil se svým záměrem navštívit místní diskotéku. Protože to byl člověk zkušený, který už za první republiky vymetal kdejakou společenskou místnost, důvěřoval jsem jeho radám. A dále budeš potřebovat někoho, kdo by tě naučil trochu grácičnosti, meditoval dále Archibald a napíchoval na bodec špačky od cigaret. Jeho přání jít se mnou jsem odmítl, ale kmet tvrdošíjně stál na svém. A tak jsme krátce po otevření hodině stanuli uprostřed nevelké místnosti, osázené reprodukční soustavou. Lehou jsme se zaposlouchali do hudební produkce, kterou nám vystřelující slova pekelnou rychlostí do mikrofonu předváděl muž v červené černé soupravě. Ta jedna píseň, znějící neustále sálem v různém nastudování, s jinými slovy, ale stále stejným rytmem nás vzala za srdce. Jaká praktičnost, zářil prastrýc, člověk se nemusí obtěžovat jinou melodií, chceš tančit tak dobře, máš možnost a kdybys chtěl sevíř partnerku do náruče v kolíbatém ploužáku, nic není jednoduššího, stačí když disžokej přepne gramofon s písní na menší rychlost a prosím plouži si seč tělo ráčí.

Brzy jsem rozeznal i místní zdvořilostní zvyky. Jestliže bych chtěl kupříkladu pořádat ~~některou~~ některou z prima buchet o tanec, musel bych se mírně rozkrčít a velice nenuceně šoupat nohy směrem k dotyčné, cigaretu v koutku ust a prohodit něco jako: Pojď kolčit krávo, a projet si rukou vlasama od čela dozadu.

To si nezatanču, komentoval toto prastrýc poukazuje na závěrečnou fázi ceremonie.

To již opět zval disžokej všechny písní Roll me over, převálcuj mě na taneční parket. Nemeškali jsme a zavčas se vklínili do tanečního prostoru mezi dvě plnoštíhlá děvčata, která nás svým bohatým pozadím tloukla navzájem do sebe. Musím říci, že jsem si v dané chvíli připadal jak opravdová součástka a že jejich taneční styl přísně odpovídal názvu skladby. Se stejnými pocity se přiznal i prastrýc Archibald, jež byl od mládí poznamenán na růstu dědičnou mutací a pochlubil se čerstvými dolíky ve tváři.

Pozoroval jsem okolní společnost která rozkmitávala své tělo a snažili se napodobovat jejich kreace. Mladík s nápisem West Ham University produkoval tzv. silový přístup, když s poručíci se koleno bil sevřenými pěsti kolmo dolů, do volného prostoru. Dívka vedle něj dávala přednost čistě ženskému projevu. S vypnutým hrudníkem kroutila rameny, přičemž současně kývala celým tělem do stran, aby docílila krouživého pohybu normních vystupujících partí. M

Můj pokus zvládnout tento prvek ztroskotat na nepřekonatelných obtížích. a nevybavenosti mého těla. Bylo načase vyhlédnout si místa k sezení. Vedle cikána s jizvou na líci byla sice volná, ale příliš zaváněla jednostrannou zábavou. Proto jsme se raději usídlili ke stolku s dvěma kabelkami. Jejich majitelky se nic netuše přihnuly během přestávky a zaraženě na nás vybařly: Ty dvě místa naproti nám už nejsou volná.

Ále úplně s vámi souhlasím, rozzářil se prastrýc a nenápadně upustil dolarovou bankovku na zem. Promiňte, houkl jako-by nic, člověku se to válí po kapsách a když přejede přes Velkou louži podívat se zase jednou do své rodné malé zemičky, nemá zač by to utratil. Bylo vidět, že plavovlásky jsou srdečné povahy, neboť se hned začaly na nás usmívat: Víte my si nejme nikdy jistý, kdo si k nám přisedne, obtěžují nás různí lidé a mají divné představy, že je v tomhle státě všechno zadarmo, ale na vás je hned parné, že jste spořádaní a slušní lidé.

A sakra rozmýšlel jsem sám pro sebe, prastrýcda to pěkně rozpumprdlikoval, kdyby tak ty dámy věděly, žetu dolarovku dostal před třiceti lety od marockého posunovače u dráhy, který tu trávil dovolenou u svých příbuzných a se kterým se seznámil tak, že spolu strávili noc v budově sladkého spánku, kde je za pouhé tři stovky osprochovali studenou vodou a něžně uložili do vyhřátých lůžek. Ále tuhle historku si nechává jen pro vzácné chvílky, což mi nedávno sdělil, když jsem si ji opět s chutí vypoaslechl. Příběh večera, jak jsem se obával, byl takhle jasně vymezen. Archibald konversoval a naše protějšky, na druhé straně stolu, roztávaly čím dál tím více. Nikdy jsem nevěřil, že i já jsem takový bavič společnosti. Sotva jsem něco poznamenal, hned to bylo užasně vtipné a ohromně duchaplné. Plavovlásky dávaly jasně na jevo, že mají velký smysl pro humor. Když jsem udal všechny své tři vtipy a začal blábolit jakési nesouvislosti, mohly se smíchy uplácat. Zřejmě i v těch pokusech byly určité prvky humoru, které normálnímu smrtelníkovi ujdou.

Ani nevím jak čas rychle plynul, vše se chýlilo k svému závěru. Dižokej si skládal svoji aparaturu, vrchní kasíroval hosty. Snažil jsem se naznačit prastrýci, že další pokračování naší známosti vzhledem k mému nezkaženému mládí a k jeho přílišnému dřívějšímu narození by nebylo vhodné. Archibald se svěšenou hlavou musel chtít nechtít souhlasit. Pozoroval jsem, jak se z toho vyvlíkně. Životní zkušenost, jak jsem záhy poznal, je dar z nejnádhernejších. Historka o marockém posunovači s ukázkou jediné bankovky, s níž se Archibald pochlubil, a vysvětlujících pár slov, vnasly do jinak příjemných obličejů něco co tam dlouho nebylo. Neudržel jsem se, přestal se ovládat a vyprskl ve smích.

Brzy na to jsem se dozvěděl, že bych měl mít větší nároky na humor, že jsme banda nevychovanců, která si nevidí na špičku nosu. Když bez pozdravu odešly Archibald poznamenal: Vidíš já ti vždycky říkal, že dobrý člověk ještě žije.

A to byla tečka za dnešním večerem.....

